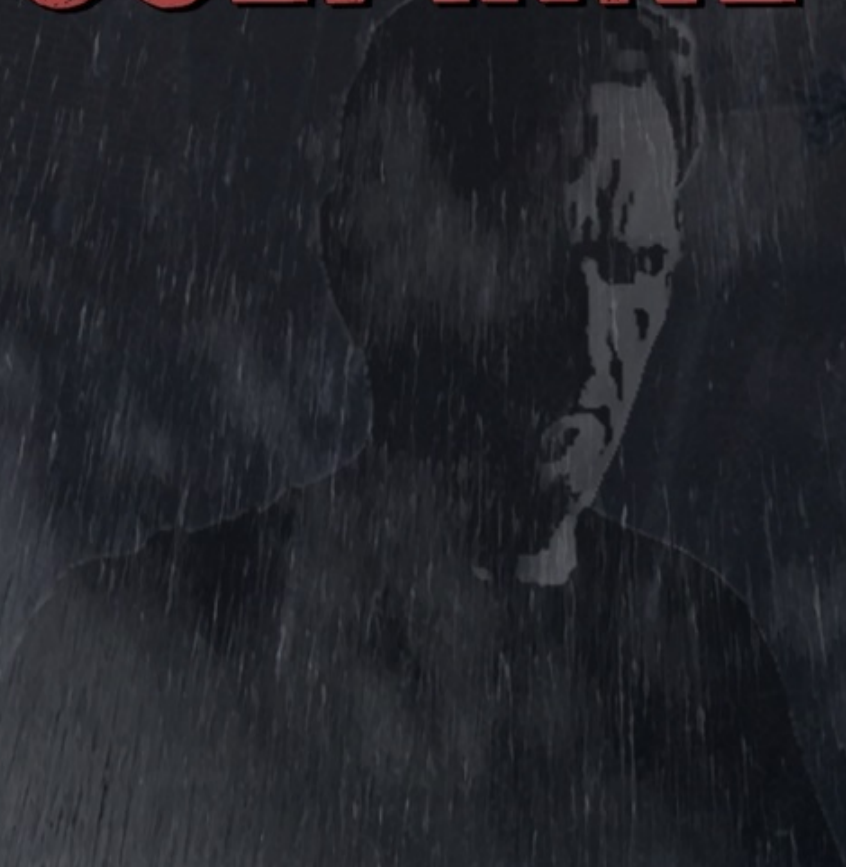

HUSKER DU JOSEPHINE

EN BOG AF
FR ANDERBERG

Et liv skal leves!

© FR Anderberg, 2016

1. udgave, 1. oplag

Omslagslayout og grafisk tilrettelæggelse Flemming Riis Anderberg

1. Alarm gamle mand
2. Hvem er han?
3. Hjemad
4. Brødre
5. Skær det væk
6. Skrub af?
7. Hovedløst
8. Præster og gamle gimper
9. Død i Småland
10. Klostret
11. Borgermøde
12. Enden

Det havde regnet i ugevis. Og på trods af heden, havde solen gemt sig alt for længe, syntes de fleste i byen bag bakken. Nu var rygterne også begyndt at svirre. Skygger fra fortiden, viste deres grimme ansigt igen. Ja det sagde nogle i alle tilfælde. Man begyndte at låse dørene igen. Kunne man stole på naboen. På kroen pustede mændene sig op, og forsikrede hinanden om, at de sgu da ikke var bange for noget som helst. Det fredelige lille samfund, begyndte at forberede sig på, at tingene ville ændre sig, hvilket jo aldrig er godt...

- Hold kæft et skod job

Ordene kommer fra en ung mand, der er i færd med at sætte et alarmsystem op i en marskandiser forretning. Det er en lille snusket butik fuld af ragelse.

Han går ud i baglokalet, hvor ejeren, en ældre mand, der ikke har brugt hele formuen på sæbe, sidder. Varmen og fugtigheden ligger tungt i lokalet. Ejeren sveder.

Den unge mand tørrer en hånd ned over ansigtet.

- Hold kæft hvor det regner. Men nu er jeg snart færdig.

Den ældre mand tørrer sig med et lommetørklæde. Han vrider lommetørklædet, så det drypper på gulvet med sved. Han nikker.

Den unge mand kigger på ham. Han har svært ved at skjule, at han synes, det er spild af tid, at sikre sådan noget gammelt lort. Og hvorfor han skulle bruge sin weekend på det.

- Her er godt nok hedt herinde.

Ejeren kigger på noget ubestemmeligt, han har gravet ud af venstre næsebor.

- *Ja termostaten har sat sig.*

- Hvorfor skulle det gå så stærkt?

Den gamle mand kigger overrasket på ham.

- *Har du ikke hørt, at han er tilbage?*

- Hvem?

- *skyggen!*

Den unge mand er helt blank.

- Skyggen?

Ejeren skænker et glas snaps. Han signalerer til den unge mand, om han vil have et glas. Vores unge ven ryster på hovedet. Ejeren tømmer sit glas.

- *Ja skyggen! Han blev set på hovedgaden i går eftermiddags.*

- Hvem er han.

- *De var 2... skyggen og rosen. De var som Bonnie og Clyde. Ingen var sikre, når de var i nærheden. Når man fik besøg af en smuk kvinde... Så vidste man, den var gal. Så gik der ikke længe før, at skyggen passerede. Og dine værdier forsvandt som dug fra solen... Og bagefter lå der altid en rose.*

Den unge mand er lidt paf og meget forundret.

- Hvad snakker du om?

- *De er de mest frygtede forbrydere i egnens historie. Rygtet siger, at de var bror og søster. Deres mor var en kvinde af tvivlsom karakter. En aften gik hun ned til mergelgraven ved mosen. Der skal hun have mødt en af djævlens lakajer.*

Den unge mand kigger på ham, som om han har mistet forstanden.

Han fortsætter dog ufortrødent.

- *Han voldtog hende hele natten igen og igen...*

Han slikker sig om munden, tørrer igen panden og drikker et glas til.

-*Og igen...*

Vores unge ven er meget tvivlende.

- Djæveln?!

- *Ja djæveln. Hun fødte dem ovre på klosteret dybt nede i kælderen. Det siges, at når man nærmer sig klosteret sent om natten, kan man stadig høre hendes skrig.*

- Tror du ikke, at du skulle skære ned på brændevinen?

Den ældre mand bliver noget ophidset.

- *Var din mund. Spørg degnen, hvis du ikke tror mig.*

- Ok ok er der ingen som ved, hvem de er?
- *Nej Munkene tog dem lige efter fødslen. De bragte dem til hver sin ende af landet og afleverede dem på børnehjem uden at fortælle, hvem de var. Ved pigen lagde de rose, og ved drengen en lille figur af den hellige jomfru! Men de var draget mod hinanden. Djævlens yngel kan ikke holdes adskilt.*
- Hvad skete der så?
- *En dag stoppede røverierne.*
- Røverierne?
- *Ja tumpe de var forbrydere. Følg nu med... Ingen har set dem siden. Rygtet siger, at hun døde og han forlod landet. Ingen ved hvorhen... Men nu...*

Hmm... Måske skulle vi starte et andet sted. Mit navn er egentligt Emil, men mine venner kender mig som Mathias. Jeg voksede op i den lille by, hvor marskandiseren ligger. En af de byer hvor alle kender alle. I alle tilfælde har de alle en mening om hinanden.

Jeg havde ikke været hjemme længe. Der havde ikke rigtigt været nogen grund til det.

Det er længe siden, at jeg begyndte et nyt liv i en større by. Jeg har gjort, hvad jeg kunne for at glemme og lægge fortiden bag mig.

Rygterne var åbenbart begyndt rumle et stykke tid, inden jeg kom ind i historien.

Men for mit vedkommende startede det en aften på en bar...

Vi er i byens gamle kvarter. Der hvor prostituerede, hjemløse, kunstnere, kvinder med så mange ansigtsløftninger, at de går rundt med et konstant overrasket ansigts udtryk samt teenagere, på pjækketur smelter sammen med turister og andet godtfolk på shopping tur.

Om aftenen dukker såkaldt pæne mennesker op for at udleve deres mere... lad os sige interessante sider. Barer og butikker med nyt og gammelt skrammel ligger side om side. Gaderne er smalle. Slidte facader, grimme neonskilte og nybyggerier, der ikke passer ind roder rundt imellem hinanden.

Kort sagt vi er i byens hjerte. Det er aften. Regnen vælter ned i lårtykke stråler.

Tre venner sidder på en bar. De er i højt humør. De første glas humle er allerede skyllet ned.

Ejnar prøver at håndtere et surt opstød og tale samtidigt.

- Det er din tur Mathias.

Mathias går op baren.

- *3 Classics.*

Bartenderen kaster viskestykket op på skuldren.

- S'gerne!

Mathias har lagt mærke til en mand ovre i det fjerneste hjørne, ja nærmest en skygge.

- *Ved du, hvem ham ovre i hjørnet er?*

- Nej men han er kommet hver aften hele ugen og har bare siddet der og drukket. Han er lidt mærkelig, men hva' han betaler.

- *Hvad mener du?*

- Han drikker Malibu og mælk.